

Pista de ball de so 'vintage'

L'electroswing dels Caravan Palace va fer ballar dilluns a Porta Ferrada, Sant Feliu de Guíxols Foto: XAVIER CASALS.

Què tenen en comú el rock punk indie amb denominació d'origen ganxona dels Bullit [<http://bullitt.bandcamp.com/>], el pop indie amb el so d'ukelele de Carlos Sadness [<http://carlossadness.blogspot.com.es/>] i l'electro swing, molt més ballable al Sónar que no pas al Savoy, dels parisencs Caravan Palace [<http://www.caravanpalace.com/>]? Res i tot. Programats per la nit festiva del dilluns 15 d'agost en el marc del Festival de la Porta Ferrada [<http://www.festivalportaferrada.cat/>], a Sant Feliu de Guíxols, un cartell tan eclèctic atreia públics diferents per a tres concerts que es presentaven en format de tres en un. Al final, el que uneix –els gèneres musicals són etiquetes, separadors que

encaixonen les bandes– és l'actitud festiva, una vibració que s'ha d'encomanar de dalt l'escenari a baix.

Habituals d'altres festivals, dels del “pot petit” [<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/992730-lactitud-en-el-pot-petit.html>], com ara l'Actitud de Vidreres o l' Error Festival [<http://www.facebook.com/events/286248688385450/>] –avui a la nit actua a les Festes de Gràcia a Barcelona–, Bullit [<http://www.facebook.com/bullitrules/>] van obrir la nit a Porta Ferrada. Tocaven com a locals, com a preàmbul: tot i això, la banda de Xavier Calvet va fer trepidar més enllà dels incondicionals. El fet de formar part d'una banda sonora com la de la sèrie de TV3 Cites els ha servit de porta gran per fer-se conèixer davant un públic que reconeix i canta Lucky com un himne.

En una coordenada totalment oposada als Bullit, hi ha Carlos Sadness, que es defineix com un paio “happiness”. D'imatge andrògina, amb cabellera, cos fràgil i actitud sensible, va presentar les cançons de La idea salvaje: les fans van corejar Qué electricidad amb el mateix èmfasi del moviment de malucs i de caps. Va sorprendre amb una versió de Groenlandia de Los Zombies. I és que com a lletrista, i també melòdicament, Sadness s'acosta a aquell pop naïf de l'escena espanyola dels vuitanta. Los Zombies buscaven l'amor, esmunyedís, des de Groenlàndia fins a l'illa de Pasqua i Sadness ho fa quan canta a la lluna; un trobador hipster improvisant una lletra. Les vibracions van arribar perquè una parella es va prometre enmig concert i ells els va felicitar amb El día que volviste a la Tierra.

Res de balades, més aviat com si Django Reinhardt s'hagués agermanat amb els Daft Punk. Així van sonar els Caravan Palace, grup referent de l'electro swing amb Zoé Colotis al capdavant. Tot un descobriment (i un augment d'adrenalina). Amb un so proper al dance, els acords del swing són la base; perquè hi havia molts moments de mans enlaire, com si els Daft Punk fossin al Berlín dels anys trenta i les flappers vestissin cuir negre. No es tracta de modernitzar el swing, amb un ball antic que fa modern, sinó d'encomanar la vibració i ballar amb parella o sense, però no amb el deix malenconiós, solitari amb què a la pel·lícula Llagosta ballen música electrònica, sinó amb la positivitat que flueix del swing i que en aquest cas fa saltar molt amunt.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 17-08-2016 Pàgina 42
- El Punt Avui. Barcelona 17-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Camp i Ebre 17-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Lleida 17-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Maresme 17-08-2016 Pàgina 30

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/996394-pista-de-ball-de-so-lvintage.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui